

La complexitat de la Legislació Fiscal

Els països vells, com Espanya, convenen tots els polítics i estadistes en que tenen un excés de legislació, excés que també com a Espanya augmenta l'indecible en matèria tributària quan són nacions que no són riques i els governants tenen sempre com a primer pla d'estudi i preocupació la qüestió dels cabals que ha de reunir l'Hisenda anyalment per a fer front a les despeses de l'Estat.

Es un greu inconvenient aquest problema per quan ell origina una complexitat en la legislació, difícil de sortejar pel que no està avesat a l'examen d'aquesta mena de lleis, i àdhuc el que hi està avesat, tant més quan que la movilitat i canvi de les disposicions legals fa que no puguin enquadrar-se en un Codi ordenador que sigui la norma definitiva de la tributació a l'Estat.

Els financers espanyols de molt abans del temps d'En Villaurde no han trobat altres recursos per a omplir les Caixes del Tresor públic que anar augmentant els impostos, que creats en un principi amb relativa simplicitat, després han anat desenvolupant sempre en perjudici del contribuent o buscant ja dintre dels impostos establerts o de les fonts ordinàries de riquesa nous sistemes de tributació per tal de poder complir l'objectiu abans exposat.

Dintre de la tributació industrial, per exemple, es notable la variació que han sofert les tarifes des de que es dictà la Llei fins a la data, i no solament en la quantitat de la tributació, sino àdhuc en els conceptes, motivada per aquella causa que abans apuntavem i pel progrés de la indústria i del comerç que ha portat nous articles de fabricació i de transacció comercial.

El mateix podem dir de l'impost d'utilitats, que considerat en principi com un benefici per l'Estat, sense transcendència notòria, avui és un dels que més es produeixen, havent alcançat una proporció desmesurada en quant als que es troben per ells compresos.

També l'impost del Timbre en crear-lo, representava una minsa recaptació per l'Hisenda quan comerciants i industrials no feien cas d'aquell petit càrrec que representava l'impost en les seves opera-

cions habituals. Avui, no obstant, tots sabem la despesa important que representa per a un industrial els segells que ha de posar en els articles envasats i etiquetats i per la casa de comerç el reintegrament segons la Llei del Timbre dels rebuts acreditatius d'haver cobrat l'import de la mercaderia venuda.

En estat de començament hi ha avui l'impost sobre els articles de luxe que, no cal dubtar-ne, també serà un rendiment considerable per a l'Hisenda Pública per a anys successius, malgrat ara àdhuc sigui desconegut per alguns contribuents.

Potser el què ha fet més que existís aquesta complexitat en la legislació tributària, ha estat que els ministres de Finances preferissin legislar per ordres o per decrets per a treure'n més suc dels impostos a escometre una reforma profunda de la legislació tributària, tement, i amb raó, l'oposició dels seus projectes per les Corts i pel país, contribuint també a augmentar aquest maremagnum les declaracions dels Tribunals en els casos que els contribuents afectats a ells han acudit quan han cregut que no era justa la imposició dels Inspectors de la Hisenda quant pretenien amb respecte a determinat impost que paguessin la quantitat que els assenyallaven.

Pràcticament i a la localitat hem pogut comprovar la certesa de les nostres asseveracions pel fet de que en visites recents dels Inspectors del Fisc, uns han dictaminat que determinat article venia comprès en una tarifa de la contribució industrial, per exemple, i que, per tant, un comerciant classificat en la mateixa podrà vendre'l lliurement, i altres han estimat que aquell mateix article figurava en una altra tarifa i que, per tant, estava subjecte a distinta base tributativa. I això succeeix en gent experta nomenats amb totes les garanties de coneixements sòlids en la matèria i quals treballs diàriament són els mateixos.

Però també on es remarca d'una manera considerable que àdhuc el legislador s'ha donat compte de la dificultat del contribuent per a poder saber amb certesa el què devia satisfer a l'Hisenda, és en la realitat de què entre altres coses ha hagut